

Te aștept

Cristi

într-un colț prăfuit de nostalgie,
mi se cos bătaile de inimă.
prin urechile acului se tot aude o tăcere acută
ca un cântec evanescent
compus de toate clapele nopții.
încă un vis anexat de tine...
somnul îmi este înecat
între puncte de suspensie
și înfățișări abstracte de fericire.
tâmpile îmi ard de prezența ta
cu eleganța vestalei
și îmi gravează nesărutul nostru
pe fiecare pată de cuget.

iartă-mă
cu aceeași grație angelică
pe care o beau mereu
până la iubire.
mă simt atât de străin în cuvintele mele...
și ele sunt bolnave de mine
când râvnirea mă împinge
spre declin
și uit
de care capăt al luminii
să mă agăț.

“iubirea e aici”
scrie pe fiecare căptușeală de suflet.
mi se dezleagă toate fricile nesupuse rațiunii
și încep să latre spre cer.
mi-e tot mai teamă
că de-atâta tumult
mi se va crăpa reflexia pe retina lunii.
călcâiul îmi descrește cu fiecare fărâmbă de fior
și nu știu dacă mai pot să-mi întorc trăirea
din țările calde
fără să ajung la zâmbetul tău.

îți mai știu vocea,
vibrează tainic în fiecare sunet de dor
și îmi oprește mereu alfabetul în zodia septimii.
nici nu știi ce ușor îmi e să ghidez nemurirea spre tine
când îmi strângi tot aerul din piept

și faci din el cuvertură pentru parfumul tău.
ți-aș spune,
dar gândurile au tăcerea în sânge,
iar cuvântul le poartă
uneori
în veșminte sofisticate.

îmi tremură lacunele sub zațul fiecărei zi,
dar te aștept
până când voi fi triat pentru neant de cutele timpului,
până când mă vor strivi toate copertile celestului,
până când pământul va mușca din mine
și îți va simți gustul revărsat din trupul meu.
te aștept
sub umbra rătăcirii,
unde "hai acasă"
îmi strigă nimeni.